

Truyện Ngắn Xa Lạ

Hai vợ chồng anh dắt nhau đến tróc ngôi nhà mới. Một ngôi nhà vừa đọc chia. Phải chạy chọt mãi anh mới đọc chia ngôi nhà mới này. Những ngôi nhà khác, anh đã đi thăm và không vừa ý. Anh nói với chị: - Đọc đây chứ em, chọn mãi mới đọc ngôi nhà này, đầy đủ tiện nghi và cách biệt với các nhà khác. Anh đã chán ngấy những ngôi nhà tập thể, chung chạ mà điều ra tiếng vào.

Chị nói với anh:

- Theo em nghĩ thì nhà nào cũng thế thôi. Mình đã ở tập thể bao nhiêu năm rồi. Miễn sao là rộng rộng hơn một chút cũng đủ.

Anh quát mắng:

- Sao em lại nghĩ thế? Mình sống khổ đã lâu, chúng nó trong này sống sung sướng quá nhiều rồi. Mình sống sướng hơn xa một tí cũng chẳng sao.

Thế là họ chọn ngôi nhà ấy.

Đúng ra họ không đọc chia ngôi nhà ấy đâu. Nhng anh đã đấu tranh dữ, cơ quan cũng nể nang anh và vì thế đã chia cho anh ngôi nhà ấy, ngôi nhà một nhân viên nguy quyền đã bỏ đi tróc ngày giải phóng.

Đúng là một ngôi nhà khá đẹp, kiến trúc hiện đại, có vồn bao quanh, có tầng bít kín có chuông điện kêu reng.

Anh dẫn chị xem xét từng phòng. Đây là phòng ngủ với chiếc giường đệm mới, tủ gương, sàn gỗ đánh xi sạch nh lau nh chùi. Đây là phòng tiếp khách với bộ xa lông mô dec, và những bức tranh cô gái ỡn ẹo khoe tấm thân gần nh trần truồng. Đây là phòng ăn với những bộ bàn ghế bóng lộn. Đó là cha nói phòng tắm lát bằng gạch men với cái bồn men cua từ nóc ỹ.

Anh gật đầu thú vị. Chị cũng gật đầu bằng lòng. Những năm tróc có bao giờ anh chị đọc ngả lng vào chiếc giường lò so êm nh thế, có bao giờ đọc tắm trong những phòng tắm có gong sen phun ra những tia nước dễ chịu nh thế. Còn nhớ thời ở rừng, ngày nào chị cũng đào hầm, hầm đào cha xong đã chuyển sang địa điểm khác. Đào rồi lại đào. Đọc nằm trên mấy miếng gỗ ghép lại là còn khá. Phần lớn là nằm đất. Những ngày có B52, chị phải chui xuống hầm rồi nằm luôn dối đó. Giấc ngủ chập chờn. Ngủ tổng là thức. Thức tổng là ngủ. Một mình chị dối hầm sâu. Gió thổi vù vù. Lá rừng ri ào ào.

Hôm ấy, một trận bom dữ dội, hai đồng chí hy sinh. Chị đã từng cùng với anh chị em khác đào huyết chôn đồng chí ven rừng. Đồng chí thủ trưởng cơ quan đọc điều văn, không ai cầm nổi nước mắt. Ai cũng tự hứa với lòng mình: Chúng tôi sẽ không quên đồng chí.

Còn anh ở lại một nơi khác, xa nhau đằng đằng mấy năm trời bây giờ đọc gặp nhau sau khi đất nước hoàn toàn giải phóng và thống nhất. Anh đã thâm yêu một người khác nhng lại gặp chị, anh đành thôi.

Bây giờ thì anh ấy đang đi kia, sung sướng, tự hào. Anh đến giá sách rút ra một cuốn, cố nhiên không phải sách anh đã mua mà là sách của gia đình bỏ chạy kia còn để lại. Anh lẩm nhảm: “Tiểu ngạo giang hồ!”. Anh cất vào và rút ra cuốn khác: “Tội ác và hình phạt”. Anh nói gần nh gào lên: “Đúng! Chúng nó đã gây ra tội ác và rất đáng phi chịu hình phạt!”. Nhng rồi anh cũng không đọc. Anh vốn không thích đọc sách. Anh chỉ thích nghe. Anh đến vận chiếc Akai. Một giọng rầu rĩ tân cổ giao duyên làm anh thích thú. Anh ngả lng vào ghế lim dim mắt lắng nghe. Nhng nghe một lúc rồi anh cũng chán. Anh soi gương. Mặt anh đã có nhiều nếp nhăn. Nhng anh không chú ý đến điều đó. Tróc gương, anh cời một mình làm duyên. Anh bỗng thấy hàm răng của mình hiện lên trên gương không đẹp lắm. Bỗng nhiên, từ phòng bên chị gọi: “Anh ơi! Vào đây, vào đây!”.

Anh lật đặt bức sang phòng. Chị đã mở tủ lạnh từ bao giờ và tay cầm một chai cô nhắc. Chị hớn hờ cời: “Em lại mới phát hiện ra một hòm rượu dậu sâu trong góc tủ. Em định mở một chai mời anh. Em đã cho vào tủ lạnh”.

Anh cời. Anh không thích rượu nhng giá uống đọc ít chén cũng không sao. Thế là họ uống, chén anh chén em.

Đêm đó anh chị say khướt. Say vì rượu, say vì giấc mơ mới nhất anh đã đọc thực hiện.

Trên cái giường mô dec, hai anh chị ôm nhau ngủ, một giấc ngủ thần tiên. Cuộc sống cứ thế trôi qua. Và nếu thế thì không còn gì để nói nữa.

Một hôm từ cơ quan về chị nói với anh:

- Anh ạ, có lẽ chúng ta đều phải đi ăn tập thể thôi. Cái gì bây giờ cũng đắt. Bọn t sản mại bản đang lũng đoạn thị trường. Anh có bằng lòng không? Cứ thế này mãi ta đến nợ mất thôi.

Anh nói, giọng hậm hực:

- Không lẽ mình có nhà cao cửa rộng nh thế này mà lại đi ăn tập thể. Anh không muốn trở lại nh thời vừa qua nữa đâu.

Nhng chị, chị lại có tâm trạng khác. Ai có nhà cao cửa rộng mà không thích. Quả từ ngày bốc chân vào ngôi nhà này, chị cảm thấy trống rỗng quá chừng. Về đến nhà con chó chạy ra quẩn quít. Cả con chó cũng không phi anh chị mua nốt. Con chó đó là của chủ nhân cũ để lại. Anh đặt cho nó cái tên là Ki ki. Chị cũng cm thấy vui vui. Nhng bốc chân lên cầu thang, khoác cái áo lên giá, soi mặt vào gng, chị bỗng thấy mặt mình có gì khác đi. Ngồi vào bàn ăn cầm đến bát đĩa chị thấy bát đĩa đó không phari của mình. Và aar cái giường, chao ôi, trên cái giường đó, chị chợt rùng mình nhớ đến cặp vợ chồng kia từng đã ngủ và đã giao hoan... Chị bỗng nói với anh:

- Anh ạ, em không sống nổi trong cái nhà này.

- Cái nhà này có ma chắc? Anh hỏi lại.

- Em thấy giả tạo và trống rỗng quá chừng.

Câu trả lời của chị vọt ra ngoài ý nghĩ của anh. Anh thấy khó hiểu. Chị nói tiếp:

- Tất cả đối với em đều là xa lạ, cả cái nhà, cái bàn, cái giường, cái gong, cái bếp. Cả em nữa, em cũng bắt đầu thấy xa lạ với em.

Anh trả lời lại, hi bực mình:

- Ngồi ta chỉ muốn thế này mà không đọc đó em ạ. Anh phải đấu tranh và chạy chọt bao nhiêu lâu mới đ-
ợc ngôi nhà này. Ai cũng ghen tị với chúng ta. Thế mà mới ở đọc ít lâu em đã chán. Thế thì em thích cái gì? Em lại muốn ăn ở chui rúc trong một cái lán xó rừng nh ngày xa đó ?

Câu nói của anh làm chị ngạc nhiên. Chị trả lời thẳng thắn:

- Có lẽ thế. Em vẫn nhớ đến cái nhà chui rúc đó ở cứ. Cái nhà tồi tàn thật nhng đối với em đã có bao nhiêu kỷ niệm, kể cả những kỷ niệm máu xng. Còn ở đây mọi thứ đối với em đều xa lạ. Em không quen.

Anh nhìn chị không hiểu. Chị nhìn anh thấy thương. Rất gần gũi nhau nhng thật là xa lạ.